

Publicerad 2015-06-28 01:07 av Schimra

Monolog

"Jag är trasig och hel på samma gång. Min kropp är hel men min själ är trasig. Vem ska laga den? Kommer den räcka till för att ge all den näring och kärlek som mina små behöver? Kommer jag räcka till? Jag är rädd för vad varje dag ska innebära i mitt liv. Är rädd för framtiden då jag inte kan se ljuset i den. Jag vill så gärna tänka ljust om den men jag vågar inte, för rädslan över besvikelsen är större. Jag är en patetisk människa och jag kan inte påstå att jag förtjänar bättre än det här. Men jag önskar att jag gjorde det. Jag önskar verkligen att jag gjorde det. Livet skulle kännas så mycket enklare att orka levas då."

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Schimra med Poeter.se id #47628 innehar upphovsrätten